

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 16Cpr/6/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212220288
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bieliková
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2014:1212220288.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred samosudkyňou JUDr. Evou Bielikovou v právnej veci navrhovateľa: K.. E. I., T. D. N. XXXXX/XX, XXX XX D., R.. XX.XX.XXXX zastúpený: JUDr. Ing. Eva Majdúchová, advokátka, Lermontovova 18, 811 05 Bratislava proti odporcovi: Actavis s.r.o., so sídlom Popradská 34, 821 06 Bratislava IČO: 35 800 763 zastúpený: Mgr. Tomáš Rybár, advokát, Advokátska kancelária Čechová & Partners, Štúrova 4, 811 02 Bratislava o zaplatenie 188.600,24 € s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 188 600,24 Eur Brutto titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.11.2010 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.12.2010 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.01.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.02.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.03.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.04.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.05.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.06.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.07.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.08.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.09.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.10.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.11.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.12.2011 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.01.2012 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.02.2012 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.03.2012 do zaplatenia,

s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.04.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.05.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.06.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.07.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.08.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.09.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.10.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.11.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.12.2012 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.01.2013 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.02.2013 do zaplataenia,
s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 691,75 Eur od 01.03.2013 do zaplataenia, ako
aj náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4.361,2 € na účet JUDr. Svetlany Machovej, advokátky a
náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.225,64 € na účet JUDr. Ing. Evy Majdúchovej, advokátky,
a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ō v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 03.08.2012 domáhal náhrady mzdy vo výške 153.910,25 € spolu s príslušenstvom z neplatného skončenia pracovného pomeru. Podaný návrh odôvodnil tým, že na základe pracovnej zmluvy, uzavretej dňa 01.03.2011 bol medzi navrhovateľom ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom založený pracovný pomer. Navrhovateľ obdržal dňa 04.08.2012 od odporcu list zo dňa 13.07.2010, označený ako okamžité skončenie pracovného pomeru. Listom zo dňa 27.08.2010 navrhovateľ v zmysle § 79 Zákonníka práce oznámil odporcovi ako zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával v súlade s Pracovnou zmluvou. Navrhovateľ taktiež odmietol dôvody uvádzané odporcom, ako dôvody pre ktoré bol s ním okamžite skončený pracovný pomer. Navrhovateľ dňa 13.09.2010 podal na Okresný súd Bratislava II žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedenú pod sp. zn. 52C/176/2010. Touto žalobou si navrhovateľ uplatňuje náhradu mzdy od 01.09.2010 do dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Okresný súd Bratislava II vydal dňa 08.02.2012 rozsudok, č. k. 52C/176/2010-265, ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany odporcu ako zamestnávateľa, dané navrhovateľovi ako zamestnancovi, zo dňa 13.07.2010 je neplatné a pracovný pomer medzi navrhovateľom ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom trvá. Odporcovi bola taktiež uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy vo výške 615,62 € brutto, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Podľa názoru navrhovateľa rozhodujúcim obdobím pre zistenie priemerného zárobku navrhovateľa je predchádzajúci kalendárny štvrtrok pred tým, ako nastala skutočnosť, ktorá zakladá nárok na náhradu mzdy, pričom táto skutočnosť, nastala v mesiaci júl 2010, t.j. v treťom štvrtroku 2010. Rozhodujúcim obdobím pre určenie priemerného zárobku je teda 2. štvrtrok 2010, t.j. mesiac apríl, máj a jún 2010. V tomto období dosiahol navrhovateľa mzdu nasledovne:

- apríl 2010 bola dosiahnutá mzda 6.020,00 € (20 dní x 6 hodín, spolu 120 hodín)
- máj 2010 dosiahnutá mzda 5.991,33 € (19 dní x 6 hod , spolu 114 hodín)
- jún 2010 dosiahnutá mzda 301,00 € (1 deň x 6 hodín, spolu 6 hodín)

Priemerný hodinový zárobok navrhovateľa v rozhodujúcom období je 51.3014 €. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúci v roku na jeden mesiac, pri dennom dohodnutom 6 - hodinovom pracovnom čase je 130,44 hodín. Hrubý mesačný zárobok predstavuje sumu 6.691,75 € . Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti si navrhovateľ okrem náhrady mzdy uplatňuje aj úroky z omeškania a to od nasledujúceho dňa po uplynutí splatnosti výplatného termínu mzdy za jednotlivé mesiace. Nakoľko v Pracovnej zmluve za navrhovateľ s odporcom nedohodli na splatnosti mzdy odlišne od úpravy podľa Zákonníka práce, mzda navrhovateľa je splatná podľa § 129 ods.1 Zákonníka práce; t.j. pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca kalendárneho mesiaca.

Odporca sa k podanému návrhu vyjadril podaním zo dňa 03.10.2012. Vo vyjadrení zároveň navrhol, aby súd konanie prerušil s poukazom na ustanovenie § 109 ods.2 písm. c) O.s.p. z dôvodu, že súdny spor o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru nebol právoplatne skončený a preto považuje žalobu za predčasne podanú.

Súd Uznesením č.k. 16Cpr/6/2012-53 konanie prerušil až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde pod sp. zn. 52C/176/2010.

Podaním doručeným súdu dňa 25.01.2013 požiadal navrhovateľ o pokračovanie v konaní s poukazom na to, že Krajský súd v Bratislave vydal dňa 19.12.2012 rozsudok č.k. 4Co/275/2012-317, ktorým rozhodol o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 08.02.2012 tak, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č.k. 52C/176/2010-265 potvrdil. Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť dňa 07.01.2013 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, vykonateľnosť dňa 07.01.2013 a dňa 11.01.2013 v časti výroku o náhrade mzdy. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhovateľ rozšíril podanú žalobu a žiadal priznať náhradu mzdy od 01.09.2010 do 07.01.2013 ako dňa právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, t.j. za obdobie 28 kalendárnych mesiacov a 4 pracovných dní čo predstavuje náhradu mzdy vo výške 187.369,-€ brutto a za 4 pracovné dni predstavuje náhrada mzdy sumu 1.231,24 € brutto.

Uznesením č.k. 16Cpr/6/2012-75 zo dňa 20.02.2013 súd pripustil navrhovateľom požadovanú zmenu petítu, tak ako ju navrhol podaním zo dňa 24.01.2013.

Súd vo veci nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu (Pracovná zmluva zo dňa 01.03.2001, Dodatok č.1 až 3 k Pracovnej zmluve zo dňa 01.03.2001, Dohoda o zmene pracovnej zmluvy č.1 až 9, Okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 13.07.2000, Vyjadrenie navrhovateľa k listu odporcu zo dňa 27.08.2010, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 52C/176/2010-265 zo dňa 08.02.2012, Výplatné pásky navrhovateľa za obdobie apríl 2010 až jún 2010, Uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo/143/2013 zo dňa 25.07.2013, ktorým bolo dovolanie odporcu odmietnuté, Daňové priznania k dani z príjmov fyzickej osoby podané navrhovateľom za roky 2010, 2011 a 2012, Stanovisko Sociálnej poisťovne spolu so zoznamom zamestnávateľov navrhovateľa v rozhodnom období t.j. 01.09.2010 do 07.01.2013, Dohoda o pracovnej činnosti uzavretá dňa 01.10.2012 medzi navrhovateľom a spoločnosťou CARE, s.r.o., Dohoda o pracovnej činnosti zo dňa 07.09.2006 uzavretá medzi navrhovateľom a Nemocnicou ve Svitavách, Dohoda o zmene dohody o pracovnej činnosti zo dňa 07.09.2006, ktorá sa menila s účinnosťou od 01.04.2011) a zistil nasledovný skutkový stav:

Navrhovateľ uzavrel s odporcom dňa 01.03.2001 Pracovnú zmluvu v pracovnom zaradení Manager pre onkológiu s dohodnutým dňom nástupu 01.03.2001. Dňa 04.08.2010 bolo navrhovateľovi doručené okamžité skončenie pracovného pomeru. Navrhovateľ následne listom zo dňa 27.08.2010 oznámil odporcovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával v súlade s uzavretou Pracovnou zmluvou, pričom jednoznačne odmietol odporcom uvádzané dôvody, pre ktoré bol s ním skončený pracovný pomer.

Okresný súd Bratislava II vo veci určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru rozhodol rozsudkom č.k.: 52C/176/2010-265 zo dňa 08.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu

č.k.: 4Co/275/2012-317 zo dňa 19.12.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.01.2013 a ktorým súd rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané navrhovateľovi dňa 13.07.2010 je neplatné a pracovný pomer navrhovateľa u odporcu naďalej trvá. Napriek uvedenému rozhodnutiu odporca navrhovateľovi nevyplatil náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru.

Z ďalších listinných dôkazov predložených navrhovateľom súd zistil, že navrhovateľ ako zamestnanec uzavrel dňa 01.10.2012 Dohodu o pracovnej činnosti so spoločnosťou CARE s.r.o., na základe ktorej mal vykonávať pracovnú činnosť- úkony pri vedení ambulantnej činnosti. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, pričom v článku III Dohody sa strany dohodli, že pracovný čas zamestnanca t.j. navrhovateľa nepresiahne 10 hodín týždenne. Dohoda nadobudla platnosť a účinnosť dňa 01.10.2012. Z článku VI dohody vyplýva, že odmena za vykonanú prácu bola účastníkmi dohodnutá vo výške 15,-€ á hodina netto.

Z dohody o pracovnej činnosti uzavretej medzi navrhovateľom ako zamestnancom a R. C. I. ako zamestnávateľom uzavretej dňa 07.09.2006 vyplýva, že navrhovateľ mal vykonávať prácu lekára pracujúceho na pôrodnícko - gynekologickom oddelení R. C. I. v rozsahu do 0,100 pracovného miesta a v pohotovostnej službe. Za vykonanú prácu mal navrhovateľ obdržať odmenu vo výške 140,-Kč za jednu hodinu vo všedný deň a 170,-Kč za jednu hodinu v dňoch pracovného voľna a pokoja. Dohoda bola uzavretá na dobu neurčitú. K tejto Dohode bola uzavretá Dohoda o zmene pracovnej činnosti s účinnosťou od 01.04.2011, kde sa strany dohodli, že za vykonanú prácu obdrží navrhovateľ odmenu vo výške 31.500,-Kč mesačne.

Z Daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby podaného navrhovateľom za rok 2012 vyplýva, že navrhovateľov úhrn príjmov od všetkých zamestnávateľov bol 36.031,86 €, úhrn príjmov navrhovateľa za rok 2010 bol 99.953,54 € a za rok 2011 bol úhrn príjmov navrhovateľa 18.947,29 €.

Zo Stanoviska Sociálnej poisťovne doručeného tunajšiemu súdu dňa 17.12.2013 vyplýva, že navrhovateľ bol v období od 01.09.2010 do 07.01.2013 evidovaný ako zamestnanec u zamestnávateľa Actavis s.r.o. a ako zamestnanec - dohodár u zamestnávateľa CARE s.r.o.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že u odporcu pracoval na pozícii obchodného manažera, pričom tri roky zastával pozíciu generálneho riaditeľa Čiech a Slovenska. Po tom ako odporca s ním okamžite skončil pracovný pomer stal sa v oblasti farmaceutického priemyslu na obdobnej pozícii, akú vykonával u odporcu nezamestnateľný. Možnosť navrhovateľa zamestnať sa u konkurenčných farmaceutických firiem bola takmer nemožná, pričom spôsob akým bol s ním skončený pracovný pomer mal vplyv aj na jeho dobré meno. Počas svojho pôsobenia u odporcu sa nevenoval medicíne na 100 % a napriek tomu, že má tri atestácie nebolo pre neho jednoduché plnohodnotne sa začleniť do pracovného procesu v jeho odbore. Zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa zákona v prípade, ak lekár nevykonáva operácie po dobu troch rokov stráca aprobáciu. Čo sa týka pracovného pomeru u odporcu, pracovný pomer mu bol na základe rozsudku KS BA umožnený už v roku 2013, pričom má do budovy odporcu zakázaný vstup a bol od neho vyžiadany prísľub, že nebude vyvíjať marketingové ani iné aktivity v prospech spoločnosti. Navrhovateľ taktiež uviedol, že mal rokovania s veľkými spoločnosťami v rámci zdravotného poistenia, avšak keď sa dozvedeli o kauze ohľadom jeho okamžitého skončenia pracovného pomeru v spoločnosti Actavis, ich komunikácia s ním ďalej nepokračovala. Zostala mu už iba možnosť zamestnať sa formou dohody o pracovnej činnosti v Nemocnici ve Svitavách a v spoločnosti CARE s.r.o..

Právna zástupkyňa navrhovateľa vo svojom prednese pred súdom uviedla, že navrhovateľ si svoju zákonnú povinnosť a to že oznámil odporcovi, že trvá na pracovnom pomere u neho splnil a preto podľa jej názoru od doručenia tohto oznámenia vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu mzdy, tak ako si to navrhovateľ uplatňuje v zmysle pripustenej zmeny petitu. Čo sa týka možnosti navrhovateľa zamestnať podľa jej názoru nie sú splnené podmienky na zníženie náhrady mzdy súdom. Poukázala na skutočnosti uvádzané navrhovateľom ohľadom nemožnosti sa zamestnať vo farmaceutickom priemysle, pričom poukázala aj na vek navrhovateľa, ktorý musel v medicínskom prostredí začínať odznova. S

poukazom na tieto skutočnosti preto nebolo možné objektívne od navrhovateľa očakávať dosiahnutie takého príjmu aký mal u odporcu.

Právna zástupkyňa odporcu vo svojom prednese pre súdom uviedla, že zotrváva na svojom vyjadrení zo dňa 03.07.2013. V predmetnom vyjadrení žiadala, aby súd nepriznal navrhovateľovi náhradu mzdy presahujúcu 12 mesiacov. Poukázala na skutočnosť, že súd je povinný pri rozhodovaní o limitácii práva na náhradu mzdy prihliadať aj na skutočnosť, či sa zamestnanec počas trvania súdneho sporu zamestnal a za akých podmienok, prípadne na dôvody prečo sa nezamestnal. Odporca taktiež navrhol, aby súd skúmal, či sa navrhovateľ zapojil do pracovného procesu, a ak nie prečo tak neurobil. Taktiež poukázal na výpis z ORSR podľa ktorého bol navrhovateľ spoločníkom spoločnosti O. SK I..W..V.. od 10.12.2010 do 01.06.2011. Právna zástupkyňa taktiež poukázala na skutočnosť, že súdny spor o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru trval dva roky, pričom dĺžka konania nebola zapríčinená správaním odporcu. Čo sa týka navrhovateľom uplatnenej náhrady mzdy v sume 6.691,75 €, právna zástupkyňa odporcu uviedla, že navrhovateľ k tejto sume dospel tak, že priemernú hodinovú mzdu v sume 51,30 € vynásobil číslom 130,44, ktorá má predstavovať priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanom. Poukázala však na skutočnosť, že navrhovateľ pri tomto výpočte nezohľadnil skutočnosť, že Dohodou o zmene pracovnej zmluvy číslo 6 z 29.03.2007 bol jeho pracovný úväzok dohodnutá na 120 hodín mesačne. Odporca je taktiež názoru, že nárok na náhradu mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru zamestnancovi vznikne až okamihom, kedy súd právoplatne rozhodne o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Zamestnávateľ sa tak nemôže dostať do omeškania vo vzťahu k povinnosti zaplatiť zamestnancovi náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru a zamestnanec si nemôže uplatňovať úroky z omeškania tak, ako by mu nárok na náhradu mzdy vznikol jednotlivo každý mesiac.

Po právnej stránke posúdil súd vec nasledovne:

Podľa § 69 ods. 1 písmeno b) Zákonníka práce, cit.: Zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak zamestnávateľ mu nevyplatil mzdu alebo náhradu mzdy, alebo ich časť do 15 dní po uplynutí jej splatnosti.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods.2 Zákonníka práce, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

Podľa § 79 ods.4 Zákonníka práce v prípadoch ustanovených v odseku 3 písm. b) zamestnanec má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného zárobku podľa § 134 za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

Podľa § 134 ods.1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely (ďalej len "priemerný zárobok") zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období.

Podľa § 134 ods.2 Zákonníka práce rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrťroka, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 134 ods.4 Zákonníka práce priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Priemerný hodinový zárobok sa zaokrúhľuje na štyri desatinné miesta. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa zaokrúhľuje na najbližší eurocent nahor.

Keďže na základe právoplatného rozhodnutia súdu č.k. 52C/176/2010-265 bolo určené, že je okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa neplatné, má odporca podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce povinnosť poskytnúť navrhovateľovi náhradu mzdy.

Čo sa týka rozsahu, môže súd podľa § 79 ods. 2 na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci dvanásť mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať. Keďže odporca v konaní žiadal takéto zníženie súd sa touto otázkou zaoberal.

Súd po vyhodnotení ustáleného skutkového stavu podľa citovaných ustanovení § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce dospel k záveru, že v danej veci nie sú splnené všetky zákonné predpoklady na nepriznanie náhrady mzdy za celý čas presahujúci 12 mesiacov. Súd preto priznal navrhovateľovi náhradu mzdy aj za čas presahujúci uvedené obdobie 12 mesiacov a to za obdobie ďalších 16 mesiacov a štyroch pracovných dní. Podľa názoru súdu sa navrhovateľ nemohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za obdobných podmienok prípadne lepších podmienok, aké by mal pri výkone svojej práce podľa pracovnej zmluvy u odporcu. Ako vyplynulo z výpovede navrhovateľa, práca ktorú zastával u odporcu bola najmä riadiaceho charakteru na úrovni vrcholného managementu a preto spôsob akým bol s ním skončený pracovný pomer u odporcu malo pre neho veľmi negatívne dôsledky, ktoré takmer vylučovali jeho možnosť sa zamestnať vo farmaceutickom odvetví. Navrhovateľ nespochybnil tvrdenia odporcu o tom, že vykonával prácu v R. C. I. a to formou dohody o pracovnej činnosti zo dňa 07.09.2006, pričom v tejto forme zamestnania pokračoval aj po tom ako bol s ním okamžite skončený pracovný pomer u odporcu. Je však zrejmé, že úväzok, ktorý mal v R. C. I. v rozsahu 0,100 pracovného miesta mu neumožňoval dosahovať taký príjem aký mal u odporcu pre tým ako došlo k ukončeniu pracovného pomeru a ani po skončení pracovného u odporcu a rozšírení úväzku v R. C. I.. Pracovnú činnosť v zdravotníctve vykonával navrhovateľ za účelom zachovania spôsobilosti na výkon funkcie odborného lekára v odbore gynekológia a pôrodníctvo, avšak aj počas výkonu tejto činnosti sa navrhovateľ primárne venoval svojmu pôsobeniu u odporcu. Po tom ako bol s navrhovateľom ukončený pracovný pomer u odporcu si navrhovateľ rozšíril pracovný úväzok u zamestnávateľa R. C. I. a to Dohodou o zmene dohody o pracovnej činnosti účinnnej od 01.04.2011 a to na rozsah polovice týždennej pracovnej doby. Zároveň uzavrel navrhovateľ Dohodu o pracovnej činnosti so spoločnosťou P., I..W..V., na základe ktorej vykonáva prácu spočívajúcu v úkonoch pri vedení ambulatnej činnosti v rozsahu maximálne 10 hodín týždenne.

V prípadoch, ak sa zamestnanec po doručení neplatného skončenia pracovného pomeru, resp. od oznámenia zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnaní, zamestná, prihladne súd najmä na to, akú prácu vykonával zamestnanec u iného zamestnávateľa a aký zárobok dosiahol.

Navrhovateľ bol v čase od kedy oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní zamestnaný v R. C. I., pričom tento pracovný pomer existoval aj počas jeho zamestnania u odporcu. Od 01.10.2012 bol navrhovateľ zamestnaný na základe Dohody o pracovnej činnosti v spoločnosti P. I..W..V., kde jeho pracovný čas podľa dohody nemal presiahnuť 10 hodín týždenne. Odmena za vykonanú prácu bola navrhovateľovi dohodnutá vo výške 15,-€ za hodinu netto. U týchto zamestnávateľov pracoval navrhovateľ aj v čase rozhodovania súdu, čo nesporne plne korešponduje s jeho vzdelaním, kvalifikáciou a skúsenosťami. Je nesporné, že príjem ktorý však dosahoval u vyššie uvedených dvoch zamestnávateľov je neporovnateľne nižší v porovnaní s príjmom, ktorý navrhovateľ dosahoval u odporcu.

Súd preto po zhodnotení všetkých okolností prejednávanej veci dospel k záveru, že navrhovateľ sa napriek všetkým snahám zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa za rovnakých alebo aspoň obdobných podmienok, než aké by mal u pôvodného zamestnávateľa nemal objektívne možnosť dosiahnuť rovnaký alebo obdobný príjem aký dosahoval u odporcu. Je nesporné, že navrhovateľ u odporcu zastával vysokú riadiacu funkciu počas ktorej sa navrhovateľ zameriaval najmä na činnosť vo farmaceutickom odbore. Napriek tomu, že navrhovateľ mal aj úväzok v R. C. I. , ktorý mu ako lekárovi zaručoval aspoň nejaký kontakt s lekárskou praxou nemal napriek tomu v čase neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany odporcu také pracovné skúsenosti a lekárske zručnosti, ktoré by mu umožňovali samostatne vykonávať lekársku prax na úrovni jeho kvalifikácie a tým dosahovať porovnateľný príjem, aký mal u odporcu. Je pravou, že pre výkon lekárskeho povolania je potrebná dlhoročná prax a s ňou spojené skúsenosti, ktoré navrhovateľ vzhľadom na výkon jeho pracovnej činnosti u odporcu nemal možnosť nadobudnúť. Súd taktiež poukazuje na dĺžku výkonu pracovnej činnosti navrhovateľa u odporcu, ktorý pôsobil u odporcu od 01.03.2010 až do okamžitého skončenia pracovného pomeru t.j. po dobu 10 rokov.

Za takýchto okolností bolo preto na mieste, aby súd priznal navrhovateľovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Priznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce zákonných 12 mesiacov vzhľadom na okolnosti ustálené vykonaným dokazovaním, plne korešpondujú so zákonnými kritériami pre jej priznanie, ktoré sú odrazom charakteru, účelu a zmyslu ustanovení Zákonníka práce o náhrade mzdy z titulu neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

S poukazom na uvedené preto súd priznal navrhovateľovi náhradu mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru a to od 01.09.2010 do 07.01.2013 t.j. do právoplatnosti rozsudku súdu č.k. 52C/176/2010-265, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané odporcom navrhovateľovi je neplatné. Náhradu mzdu za obdobie od 30.08.2010 do 31.08.2010 si navrhovateľ uplatnil v konaní vedenom pod sp. zn. 52C/176/2010.

Pokiaľ ide o určenie výšky náhrady mzdy z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru súd preto pri určení výšky náhrady mzdy vychádzal z priemerného zárobku zisteného zo mzdy navrhovateľa za kalendárny štvrťrok pred tým, ako nastala skutočnosť, ktorá zakladá nárok na náhradu mzdy. V danom prípade táto skutočnosť nastala v mesiaci júl 2010, teda v treťom štvrťroku 2010. Rozhodujúcim obdobím pre určenie priemerného zárobku je teda druhý štvrťrok 2010, t.j. mesiac apríl, máj a jún 2010. V mesiaci apríl 2010 dosiahol navrhovateľ mzdu vo výške 6.020,-€ (20 odpracovaných dní x 6 hodín, spolu 120 hodín), v mesiaci máj 2010 bola navrhovateľom dosiahnutá mzda v sume 5.991,33 € (19 dní x 6 hodín, spolu 114 hodín) a v mesiaci jún 2010 dosiahol navrhovateľ mzdu vo výške 301,00 € (1 odpracovaný deň x 6 hodín).

Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom odpracovaných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca.

Priemerný hodinový zárobok navrhovateľa v rozhodujúcom období bolo 51,30 €. Za obdobie mesiacov máj až jún 2010 dosiahol navrhovateľ mzdu vo výške 12.312,33 €, pričom odpracoval spolu 240 hodín čo predstavuje 40 dní. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúci v roku na jeden mesiac, pri dohodnutom šesť hodinovom pracovnom čase je 130,44 hodín. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že hrubý mesačný zárobok navrhovateľa predstavuje sumu 6.691,75 €.

Pri priemernom počte pracovných dní v mesiaci 21,74 dňa predstavuje potom priemerná mesačná mzda žalobcu pre účely rozhodnutia o náhrade mzdy v súlade s citovanými ustanoveniami § 134 Zákonníka práce výšku 6.691,75 €.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia a vykonané dokazovanie dospel súd k záveru, že návrh navrhovateľa na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je podaný dôvodne.

Pri neplatnom skončení pracovného pomeru je odporca povinný uhradiť navrhovateľovi podľa § 79 Zákonníka práce náhradu mzdy, ktorá je svojou povahou sankciou voči odporcovi ako zamestnávateľovi za to, že neplní svoju zákonnú povinnosť pridelovať navrhovateľovi ako zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy a zároveň má toto ustanovenie vo vzťahu k navrhovateľovi ako zamestnancovi odporcu satisfakčnú povahu za neplatne skončený pracovný pomer.

Tvrdenia odporcu, že navrhovateľ pôsobil aj v oblasti zdravotníctva a preto mal možnosť reálne sa zamestnať v tomto odvetví, a reálne dosahovať príjem obdobný príjmu, ktorý dosahoval navrhovateľ u odporcu, nemajú žiaden význam vo vzťahu k možnosti znížiť alebo nepriznať náhradu mzdy (§ 79 ods. 2 ZP), lebo uvedená skutková podstata s nimi možnosť krátenia alebo nepriznania náhrady mzdy nespája.

Za daného stavu považoval súd za vierohodné tvrdenie navrhovateľa o nemožnosti vykonávať po okamžitom skončení pracovného pomeru prácu zodpovedajúcu druhu práce dojednanému v pracovnej zmluve s odporcom resp. získať obdobnú pozíciu vo farmaceutickom odvetví za obdobných podmienok aké mal u odporcu. Ku zníženiu alebo nepriznaniu náhrady mzdy navrhovateľa podľa § 79 ods. 2 ZP preto súd nepristúpil, nakoľko mal preukázané, že z existenčných dôvodov navrhovateľ musel vykonávať práce, na výkon ktorých síce mal kvalifikáciu avšak nakoľko išlo o povolanie, ktoré vyžaduje aj určitú prax a zručnosti, si navrhovateľ s ohľadom na ľudský život netrúfol. Práce, ktoré navrhovateľ vykonával po tom ako s ním odporca okamžite skončil pracovný pomer v zásade neboli rovnocenné s dohodnutým druhom práce v pracovnej zmluve s odporcom a to aj vrátane platu, ktorý mohol v trvajúcom pracovnom pomere u odporcu dosahovať po roku 2010.

Záverom súd uvádza, že podľa názoru súdu navrhovateľ napriek maximálnemu úsiliu nebol objektívne spôsobilý získať pracovné miesto, ktoré by bolo obdobne finančne honorované a preto suma, ktorú si uplatňuje podanou žalobou je opodstatnenou náhradou medzi pôvodným príjmom navrhovateľa u pôvodného zamestnávateľa a príjmom, ktorý by navrhovateľ ako zamestnanec dosiahol prácou u iných zamestnávateľov. Náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru je možné vo finančnej rovine chápať ako zhmotnenú satisfakciu za stratu životnej úrovne a reálneho postavenia medzi pôvodným zamestnaním a novým zamestnaním. Prípadná účasť navrhovateľa v obchodných spoločnostiach v čase po zániku pracovného pomeru u odporcu, ktorou argumentoval odporca, nemôže byť na ťarchu navrhovateľa a súd ju nepovažuje za okolnosť majúcu súvis s prejednanou vecou. Okrem toho z daňových priznaní navrhovateľa, ani z iných vykonaných dôkazov nevyplývalo, že by navrhovateľ ako spoločník dosiahol v obchodnej spoločnosti príjem, ktorý by svedčil v prospech argumentácie odporcu o nedôvodnosti náhrady mzdy nad zákonný rozsah 12 mesiacov.

S poukazom na vyššie uvedené súd návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel.

Navrhovateľ si okrem náhrady mzdy uplatnil od odporcu aj zaplatenie príslušenstva a to úroku z omeškania podľa § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka a to od nasledujúceho dňa po uplynutí splatnosti výplatného termínu za jednotlivé mesiace. Navrhovateľ sa s odporcom nedohli v Pracovnej zmluve na splatnosti mzdy odlišne od úpravy ustanovenej v Zákonníku práce, pričom podľa § 129 ods. 1 Zákonníka práce je mzda splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Súd preto s poukazom na vyššie uvedené priznal navrhovateľovi aj úroky z omeškania tak ako si ich uplatnil v podanom návrhu v súlade s pripustenou zmenou petítu zo dňa 20.02.2013.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pričom súd účastníkovi, ktorý mal vo veci úspech priznal náhradu trov konania spojených s účelným uplatňovaním práva voči účastníkovi, ktorý úspech nemal v časti v ktorej bol úspešný.

Podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon predstavuje sumu 798,37 eur

Trovy konania predstavujú trovy právneho zastúpenia navrhovateľa, ktoré súd vyčíslil v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 OSP a Vyhláškou MS SR č. 655/2004 ZU. Z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, podľa § 18 ods. 4 citovanej vyhlášky nasledovne:

Trovy právnej zástupkyne navrhovateľa JUDr. Svetlany Machovej, advokátky

- Prevzatie a príprava zastúpenia dňa 02.08.2012 v sume 798,37 €,
- Podanie návrhu na súd dňa 02.08.2012 v sume 798,37 €,
- Písomné podanie na súd, žiadosť o pokračovanie v konaní a návrh na pripustenie zmeny petitu zo dňa 24.01.2013 v sume 798,37 €
- Účasť na pojednávaní dňa 05.06.2013 (? základnej sadzby t.j. 199,60€)
- Účasť na pojednávaní dňa 18.09.2013 v sume 798,37 €
- Režijný paušál ku každému úkonu 2 x 7,63 € (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), 3 x 7,81 €

spolu 38,69 €

Spolu teda náhrada trov právneho zastúpenia priznaná právnemu zástupcovi navrhovateľa predstavuje sumu 3.393,- € + 38,69 spolu 3.431,7 €. Nakoľko právna zástupkyňa navrhovateľa preukázala súdu, že je platiteľkou DPH súd jej priznal aj uplatňovanú DPH vo výške 20 %. Spolu teda trovy právneho zastúpenia priznané JUDr. Svetlane Machovej predstavujú sumu 4.118,€.

Súd nepriznal právnej zástupkyňi navrhovateľa ňou uplatňovanú odmenu za úkon právnej služby označený ako vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného, teda úkon zo dňa 09.09.2013, nakoľko toto vyjadrenie nebolo urobené na výzvu súdu, a navrhovateľom v ňom žiadne nové právne skutočnosti neuviedol.

Právna zástupkyňa navrhovateľa si taktiež uplatnila iné trovy konania pozostávajúce z cestovnej náhrady za dve cesty zo Skalice do Bratislavy a späť (2 x 180 km, 118,28 € podľa § 15 písm. a.) vyhlášky) vo výške 118,28 €.

Náhrada za stratu času vo výške 124,90 eur (2 x zo Skalice do Bratislavy a späť, 13,01 x 8 polhodín za rok 2013 podľa § 17 ods.1 vyhlášky)

Trovy konania JUDr. Svetlany Machovej predstavujú spolu sumu 4.361,2 €.

Dňa 21.02.2014 bolo tunajšiemu súdu doručené oznámenie o skončení právneho zastúpenia navrhovateľa JUDr. Svetlanou Machovou a to od 19.02.2014.

Dňa 19.02.2014 udelil navrhovateľ plnú moc na zastupovanie jeho osoby v súdnom konaní vedenom na OS BA II pod sp.zn. 16Cpr/6/2012 JUDr. Ing. Eve Majdúchovej, advokátke. Tá si v konaní uplatnila taktiež trovy právneho zastúpenia pozostávajúce zo štyroch úkonov právnej služby a to nasledovne:

- Prevzatie a príprava zastúpenia dňa 19.02.2014 v sume 798,37 €,
- Účasť na pojednávaní dňa 26.02.2014 v sume 798,37 €,

- Písomné podanie na súd - záverečná reč v sume 798,37 €,

- Účasť na pojednávaní dňa 26.03.2014 v sume 798,37 €,

Režijný paušál za 4 úkony v roku 2014 (4 x 8,04 €) spolu 32,16. Trovy právneho zastúpenia uplatnené a priznané právnej zástupkyňi navrhovateľa JUDr. Ing. Eve Majdúchovej predstavujú sumu 3.225,64 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na tunajšom súde, písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 ods. 1 veta prvá O. s. p.).